

neds Udgang skulde tilstille Finantsministeren et af dem i Forening opgjort Overflag over, hvad der antages at maatte opføres i Finantslovsforflaget og søges bevilget til Udgifter ved næste Rigsdags-samling. Ifølge Post 2 skulde dette Overflag indeholde Konti for alle væsentlige Udgiftsarter, der vedkom saavel selve Samlingen og dens umiddelbare Virksomhed som de sædvanlige Afslutnings- og Forberedelsesarbejder før og efter Samlingen. Under hver Konto skulde, saavidt muligt, udfilles, hvad der var fast eller relativt fast (i Forhold til Samlingens Børgde), saasom Diæter og Honorar, og hvad kun var kalkulatorisk. Overflaget skulde efter Post 3 opgjøres, og Bevillingen gives for det Lidsrum, i hvilket Rigsdagen uden Kongelig Tilladelse kunde blive sammen, med Tilføielse af kalkulatorisk Angivelse af, hvilken Udgift hver Maanedes Forlangelse vilde medføre; og paa Finantsloven skulde der optages Anmærkning om Bevillingens Forøgelse i Forhold til Samlingens virkelige Barighed. Post 4 bestemte, at Udbetalingen paa det bevilgede Beløb skulde ske af Finantsministeren efter begge Formænds forenede Rekvizition, uden Opgivelse af enkelte Konti. Anvisning af Udgifter skulde ske til Kassereren af Formændene i Forening eller af hver Formand for sig, efter som Udgifterne vedkom hele Rigsdagen eller et Thingene. Rigsdagens Kasserer skulde ifølge Post 5 i Genhold til Budgettet udarbejde et detailleret Regnskab, der, efterat være revideret af den af Formændene antagne Revisor og decideret af Formændene, skulde afgives til Statsrevisionen til Beretning og Betænkning. Endelig bestemte Post 6, at Udgifterne til overordentlige Samlinger skulde afholdes, saavidt muligt, i Overensstemmelse med Overflaget for den sidste ordentlige Samling, efter Forholdet mellem begge Samlingers Barighed, og for Beløbet skulde der søges Tillægsbevilling.

Under 30te April meddelte Landstingets Formand denne Udvalgets Skrivelse til Folkethingets Formand med Anmodning om, at han vilde foranlebig en Yttring fra det staaende Udvalg for Forretningsordenen om, hvorvidt samme maatte være villigt til en saadan videre fælles Overretelse, som af Landstingsudvalget foreslaaet. Folkethingets Formand sendte samme Dag den modtagne Skrivelse til Folkethingets Forretningsudvalg, fra hvis Formand han under 21de Mai modtog en Skrivelse, hvori det udtales, at Udvalget i Anledning af den til samme rettede Forespørgsel har vedtaget at svare, at det ikke finder Tøje til at indlade sig paa den omspurgte Sammentræden. Folkethingets Formand meddelte under samme Dato Indholdet af denne Svarskrivelse til Landstingets Formand (jfr. iøvrigt Tillæg C. 1872—73 Sp. 633—36).

I den paafølgende Samling 1873—74 henlede Madvig under Finantslovsforflagets 2den Behandling (Evidens Sp. 894—896) Landstingets Opmærksomhed paa de nys omtalte Aktstykker, og omtaler derefter Lovforflagets § 14. Udgifterne til Rigsdagen. Det er den Udgiftspost, siger han der paa alle Finantslove staar mest uforandret, men den overskrides meget betydeligt, og man har ikke det allermindste oplysende Bilag til at bestemme den, lige saa lidt som den allermindste Anvisning til at bedømme, hvorledes Beløbet i det Enkelte bliver anvendt. Der knytter sig heller ikke nogen-somhelst alvorlig Revision til Bevillingen; thi ved den, der finder Sted, er der ikke Spørgsmaal om nogen Bedømmelse af Anvendelsen af Bevillingen og den deri liggende Bemyndigelse. For Overskrifter paa andre Poster, som Appanagerne og Statsraadet, vilde der blive gjort Rede, ellers vilde Statsrevisionen gjøre Udtællser. Selv saa klare Poster vare bevilgede i Genhold til bestemte Forudsætninger, Appanagerne f. Ex. vare bevilgede til bestemte Personer. Man troede nu, det var et daarligt Exempel, Rigsdagen gav, at den skarpt begrænsede, forlangte godtgjort Nødvendigheden af og strengt prøvede Benyttelsen af Bevillinger til alt Andet, uden at der var nogen saadan omhyggelig Undersøgelse af Bevillinger til den selv. Rigsdagen, kunde man sige, var den bevilgende Myndighed og kontrollerede sig selv; men den bevilgende Myndighed var Rigsdagen i Forening med Kongen, og naar Kongen og hans Regjering ikke kunde overskride Noget, Rigsdagen havde bevilget, burde Rigsdagen heller ikke kunne vilkaarlig overskride eller anvende Beløb uden Samtykke af Regjeringen. Ifølge disse Betragtninger ønsker han at henlede Medlemmernes Opmærksomhed paa Forretningsudvalgets Forhandlinger i forrige Samling, af hvilke det vilde fremgaa, at ethvert Resultat af dem tilintetgjøredes derved, at det andet Things Forretningsudvalg ikke ønskede at deltage deri.

Formanden bemærkede hertil, at Sagen for Landstingets Bedkommende befandt sig ganske paa samme Punkt som ved Slutningen af forrige Rigsdags-samling.

I samme Samling, da der paa Forslag af Forretningsudvalget foretoges en Revision af Folkethingets Forretningsorden, bringer Bille ved Sagens 1ste Behandling (Evidens Sp. 1349 ff.) blandt flere andre Spørgsmaal ogsaa Rigsdagens Regnskab paa Bane, og efter at have anført forskjellige Data for sin Anskuelse, yttre han (Evidens Sp. 1352—53) med Hensyn til dette Punkt: „Seg tror, som sagt, at der er Trang til i Forretningsordenen at faae optaget Bestemmelser, som ordne Rigsdagens hele indre finansielle Forvaltning, som fastsætter de Former, hvorunder større Udgifter blive at foretage, som regulerer den store Myndighed, der nu er tillagt vor Formand for